

UZASADNIENIE

Pismem z daty 05-11-2020 r. R. G. (1), reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego R. W., poinformował, że radca prawny D. I.:

1) w okresie od 11.02.2012 r. do 24.06.2021 r., (...) W., wykonywał zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa poprzez posiadanie 50 udziałów w spółce (...) Sp. z o.o., której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej, tj. popełnienie przez radcę prawnego D. I. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.), poprzez naruszenie przepisów prawa,

2) w okresie od 16.12.2017 r. do połowy stycznia 2018 r., (...) W., pomimo zwrócenia się do niego przez Pana R. G. (2) w imieniu własnym i spółki (...) Sp. z o.o. oraz pomimo zawartej pomiędzy radcą prawnym D. I. a spółką (...) Sp. z o.o. umowy o świadczenie usług prawnych z dnia 01.10.2011 r., zaniechał świadczenia pomocy prawnej, w tym w szczególności zaniechał poinformowania tych podmiotów o charakterze wszczętego przeciwko nim postępowania, przysługujących im prawach i obowiązkach, w tym przysługujących środkach odwoławczych, jak również zataił przed tymi podmiotami genezę tego postępowania w związku z dokonaną przez radcę prawnego D. I. cesją wierzytelności przysługujących jemu wobec spółki (...) Sp. z o.o. na rzecz spółki (...) Sp. z o.o., tj. popełnienie przez radcę prawnego D. I. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez naruszenie postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W ramach prowadzonego postępowania sprawdzającego w trybie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 307 § 1 ustawy kodeks postępowania karnego, zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił:

Podczas składania zeznań w dniu 21.01.2021 r., R. G. (1) potwierdził złożenie w jego imieniu przez jego pełnomocnika radcę prawnego R. W. wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu D. I. z dnia 05.11.2020 r. oraz pisma skarżącego z dnia 19.01.2021 r. i w całości podtrzymał zarzuty w stosunku do radcy prawnego D. I., zawarte w tych pismach. Pokrzywdzony wskazał, że zna się z Panem D. I. od czasów szkoły średniej, tj. od około 1994 roku. Przyjaźnili się bardzo z mec. I.. Pod koniec 2010 r. Pan I. zaproponował skarżącemu założenie spółki z o.o., której głównym przedmiotem miała być pomoc prawna, z uwzględnieniem w szczególności służebności przesyłu oraz odszkodowań. Dodatkowo skarżący podkreślił, że Pan I. zaproponował, że będzie zajmował się prowadzeniem spraw i reprezentowaniem klientów spółki jako prawnik, natomiast skarżący miał zajmować się pozyskiwaniem klientów i sfinansowaniem wstępnego okresu działalności spółki. Pan I. nie miał pieniędzy na założenie spółki – skarżący pokrył wszelkie koszty jej założenie. Formalnie na papierze to Pan I. założył spółkę i wpłacił kapitał, jednak faktycznie to skarżący wszystko finansował. Ponadto skarżący wyjaśnił, że od 2009 roku mieszka nieprzerwanie za granicą - aktualnie w (...). Podczas zakładania spółki (...) Sp. z o.o. przebywał poza granicami Polski, tj. w (...), natomiast od około marca 2011 roku zaczął mieszkać w P. (...). W 2011 roku formalnie kupił od Pana D. I. połowę udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. Wszelkimi kwestiami związanymi z prowadzeniem spółki zajmował się Pan D. I.. Zgodnie z wyjaśnieniami skarżącego to Pan I. wybrał dla spółki biuro rachunkowe, które miało obsługiwać spółkę – było to biuro rachunkowe, które również obsługiwało kancelarię mec. I., a z tego co sobie przypominał skarżący było to biuro (...)-wi E. K..

Skarżący podkreślił, że to on szukał klientów dla spółki, co miało miejsce do około 2013 roku – pozyskał ich około pięćdziesięciu. Pan I. miał podpisywać w imieniu spółki umowy z tymi klientami oraz ich obsługiwać. Z wiedzy skarżącego wynikało, że tylko cztery sprawy zostały zakończone przez mec. I.. Na temat kolejnych spraw skarżący nie miał wiedzy, gdyż Pan I. nigdy nie rozliczył się z prowadzonych spraw, pomimo wielokrotnych próśb ze strony skarżącego od 2013 roku oraz następnie wezwań wysyłanych przez jego pełnomocnika, tj. mec. W.. Dodatkowo skarżący wyjaśnił, że w związku z ich przyjacielskimi relacjami, przystał na propozycję Pana I., aby wszystkie rozliczenia spraw klientów następowały poprzez rachunek bankowy Pana I., który następnie miał rozliczać sprawy ze spółką, tj. wpłacać na jej rachunek bankowy należne prowizje od prowadzonych spraw. Pan I. podnosił, że w

związku ze stopniem skomplikowania spraw taka forma rozliczenia będzie łatwiejsza. Niestety nie do końca skarżący wiedział w jaki sposób następował obieg dokumentów w spółce. Z tego co sobie przypominał skarżący to Pan I. wystawiał spółce faktury za zastępstwa procesowe, koszty przejazdów. To skarżący do 2013 roku finansował w całości funkcjonowanie spółki – było to około 70 tys. zł, tj. założenie spółki, wyposażenie biura oraz bieżące koszty. Pan D. I. obsługiwał klientów spółki do 2018 roku. (...) klientów spółki następowała na podstawie umowy o świadczenie usług prawnych z dnia 01.10.2011 r. Warunki pierwotnej umowy, tj. z wynagrodzeniem godzinowym, skarżący ustalał z Panem I.. W imieniu spółki umowę podpisała matka Pana I., tj. Pani A. B., jako pełnomocnik. Pan I. twierdził, że prowadzenie spraw spółki wymaga dużo czasu i dlatego też zawarli tę umowę. Skarżący nie był informowany przez Pana I., czy też jego matkę, o tym że były zawierane w późniejszym czasie aneksy do umowy o świadczenie usług prawnych z dnia 01.10.2011 r., w tym aby doszło do zmiany sposobu wynagradzania na wynagrodzenie ryczałtowe. Dokładanie skarżący nie pamiętał kiedy to było (mogło to być w roku 2013 lub 2014) ale Pan I. wystąpił do skarżącego z propozycją podwyższenia wynagrodzenia z umowy, na co skarżący odpowiedziałem, że podwyższenie wynagrodzenia będzie możliwe wyłącznie w sytuacji, kiedy spółka zacznie przynosić zyski, co jednak nigdy nie wystąpiło. O aneksach do powyższej umowy skarżący dowiedział się około lutego 2018 r. kiedy to firma windykacyjna zwróciła się do niego o zapłatę wierzytelności nabytych od Pana I.. Pan I. miał pełną wiedzę, że korespondencja wysyłana do spółki na adres: (...)/(...) (...) W. nie zostanie odebrana, ponieważ spółka zakończyła działalność pod tym adresem w związku tym, że Pan I. przestał prowadzić działalność swojej kancelarii w tym lokalu i nikt nie przebywał już w nim. Skarżący nadmieniał, że ten lokal należy do niego, tj. jest on jego właścicielem. Opuszczenie tego lokalu przez Pana I. miało miejsce - z tego co sobie przypominał skarżący - w 2015 r. W okresie od około 2015 roku do lutego 2018 r. lokal ten stał pusty, tj. nikt w nim nie przebywał i nie była odbierana regularnie korespondencja, tj. czasem odbierała korespondencję mama skarżącego, która mieszka (...) W. i było to około raz na pół roku. Pan I. nie informował skarżącego o zaległościach spółki wobec jego z tytułu umowy o świadczenie usług prawnych. Wszystkiego na ten temat skarżący dowiedział się z procesu (...) sp. z o.o. p-ko (...) Sp. z o.o., a następnie p-ko skarżącemu, co miało miejsce w 2018 roku.

Na pytanie dotyczące projektu porozumienia z dnia 21.09.2015 r., skarżący wyjaśnił, że kwota 100.368 zł widniejąca w tym porozumieniu jako kwota zobowiązania spółki na rzecz Pana I. była tak naprawdę kwotą zaproponowaną przez Pana I. za sprzedaż przez niego udziałów spółki na rzecz skarżącego. Załączony projekt ww. porozumienia był przygotowany przez Pana I. i to była jego propozycja. Skarżący nie zgodził się na zawarcie takiego porozumienia, gdyż nie widział podstaw do zapłaty tak wysokiej kwoty za udziały w spółce. Skarżący nie proponował żadnej kwoty Panu I., tj. mógł zapłacić co najwyżej wartość nominalną udziałów (tj. 2.500 zł). Kwestia tego porozumienia wynikała z chęci skarżącego uregulowania zaległych sprawozdań finansowych spółki i zakończenia działalności tej spółki. Finalnie nie doszło do porozumienia pomiędzy skarżącym a Panem I. w tym zakresie.

Z tego co przypominał sobie skarżący w czwartym kwartale 2017 r. próbował kilkakrotnie umówić się z Panem I. w celu omówienia spraw spółki i zakończenia jej działalności – Pan I. zbywał go w tym przedmiocie, wskazując na brak czasu. Po odebraniu przez mamę skarżącego z adresu jego zameldowania (...) W., tj. ul. (...), wezwania do zapłaty z firmy (...) sp. z o.o. skarżący próbował się bezskutecznie skontaktować z Panem I., aby wyjaśnić co to są za dokumenty i czego dotyczy wezwanie. Pan I. zbywał go cały czas i nie wskazał, że to wezwanie dotyczy sprzedanej przez obwinionego wierzytelności z umowy o świadczeni usług prawnych i aneksów do tej umowy, o istnieniu których skarżący nie miał pojęcia. Dopiero po tym jak skarżący zlecił sprawę prawnikom z kancelarii (...) dowiedział się, że chodzi o sprzedaną przez Pana I. wierzytelność wobec spółki. Ponadto skarżący podkreślił, że z tego co wydaje się jemu, to sprzedaż wierzytelności przez Pana I. na rzecz (...) Sp. z o.o. nie jest przypadkowa, gdyż pełnomocnikiem tej spółki jest Pan Ł. K., który również od skarżącego wynajmował biuro w (...) i jest przyjacielem Pana I., a dziewczyna Pana I., tj. M. Ż., była w Zarządzie drugiej spółki z grupy (...) S.A., tj. (...) S.A. (...).

Ponadto skarżący wyjaśnił, że co do zasady wyłącznie poprzez aplikację V. kontaktował się z Panem I. i były to albo wiadomości tekstowe lub też rozmowy głosowe. Pomiedzy skarżącym a Panem I. nie było żadnej podpisanej umowy na obsługę prawną skarżącego jako osoby fizycznej. W czasie otrzymania wezwania, tj. w grudniu 2017 r. w dalszym ciągu obowiązywała umowa o świadczenie usług prawnych z dnia 01.10.2011 r. pomiędzy spółką a Panem I.. Została ona

wypowiedziana dopiero około lutego 2018 r. Pan I. nic nie zrobił z tymi nakazami wobec spółki oraz wezwaniem do zapłaty jakie skarżący otrzymał jako Prezes Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. Po rozwiązaniu umowy o świadczenie usług prawnych wielokrotnie Pan I. był wzywany do rozliczenia się ze spraw, które prowadził dla klientów spółki. Pomimo, że początkowo deklarował zwrot dokumentów związanych ze sprawami klientów, to ostatecznie to nie nastąpiło, gdyż z tego co pamiętał skarżący, obwiniony powoływał się na (...). Dodatkowo skarżący pokreślił, że wszystko co robił Pan I., robił nie informując skarżącego o tym, co w szczególności dotyczyło rezygnacji z funkcji Członka Zarządu, podpisania aneksów podwyższających wynagrodzenie, sprzedaży wierzytelności firmie windykacyjnej.

W dniu 24 czerwca 2021 r., zostały przedstawione radcy prawnemu D. I., zarzuty, że: 1) w okresie od 11.02.2012 r. do 24.06.2021 r., (...) W., wykonywał zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa poprzez posiadanie 50 udziałów w spółce (...) Sp. z o.o., której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej, tj. popełnienie przez radcę prawnego D. I. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.), poprzez naruszenie przepisów prawa, 2) w okresie od 16.12.2017 r. do połowy stycznia 2018 r., (...) W., pomimo zwrócenia się do niego przez Pana R. G. (2) w imieniu własnym i spółki (...) Sp. z o.o. oraz pomimo zawartej pomiędzy radcą prawnym D. I. a spółką (...) Sp. z o.o. umowy o świadczenie usług prawnych z dnia 01.10.2011 r., zaniechał świadczenia pomocy prawnej, w tym w szczególności zaniechał poinformowania tych podmiotów o charakterze wszczętego przeciwko nim postępowania, przysługujących im prawach i obowiązkach, w tym przysługujących środkach odwoławczych, jak również zataił przed tymi podmiotami genezę tego postępowania w związku z dokonaną przez radcę prawnego D. I. cesją wierzytelności przysługujących jemu wobec spółki (...) Sp. z o.o. na rzecz spółki (...) Sp. z o.o., tj. popełnienie przez radcę prawnego D. I. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez naruszenie postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W trakcie przesłuchania z dnia 24.06.2021 r. obwiniony zrozumiał postawione jemu zarzuty, przy czym nie przyznał się do zarzucanych jemu deliktów dyscyplinarnych. Obwiniony wyjaśnił, że na tym etapie postępowania chciałby zapoznać się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie, a następnie złożyć stosowne wyjaśnienia na piśmie. Dlatego też odmówił składania dalszych wyjaśnień.

Pismem z dnia 12.07.2021 r. obwiniony zwrócił się z wnioskiem o umożliwienie zapoznania się z aktami sprawy oraz wyrażenie zgody na ich sfotografowanie. Obwiniony w dniu 11.08.2021 r. zapoznał się z aktami sprawy, natomiast nie złożył dotychczas wyjaśnień na piśmie.

W trakcie prowadzonego postępowania, zostały wykonane fotografie akt rejestrowych spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą (...) W..

Na podstawie powyższych ustaleń, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, na podstawie art. 68¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.), wnioskiem z dnia 26-05-2022 r., wniósł o ukaranie radcy prawnego D. I., o to, że:

1) w okresie od 11.02.2012 r. do 24.06.2021 r., (...) W., wykonywał zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa poprzez posiadanie 50 udziałów w spółce (...) Sp. z o.o., której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej, tj. popełnienie przez radcę prawnego D. I. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.), poprzez naruszenie przepisów prawa,

2) w okresie od 16.12.2017 r. do połowy stycznia 2018 r., (...) W., pomimo zwrócenia się do niego przez Pana R. G. (2) w imieniu własnym i spółki (...) Sp. z o.o. oraz pomimo zawartej pomiędzy radcą prawnym D. I. a spółką (...) Sp. z o.o. umowy o świadczenie usług prawnych z dnia 01.10.2011 r., zaniechał świadczenia pomocy prawnej, w tym w szczególności zaniechał poinformowania tych podmiotów o charakterze wszczętego przeciwko nim postępowania,

przysługujących im prawach i obowiązkach, w tym przysługujących środkach odwoławczych, jak również zataił przed tymi podmiotami genezę tego postępowania w związku z dokonaną przez radcę prawnego D. I. cesją wierzytelności przysługujących jemu wobec spółki (...) Sp. z o.o. na rzecz spółki (...) Sp. z o.o., tj. popełnienie przez radcę prawnego D. I. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez naruszenie postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Jak wynika z akt rejestrowych spółki (...) Sp. z o.o. obwiniony w okresie od 11.02.2012 r. do chwili obecnej jest właścicielem 50 udziałów w tej spółce, której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej.

Dowód:

- protokół przesłuchania pokrzywdzonego k. 83-85 i 89-91,
- odpis pełny z rejestru przedsiębiorców k. 47-51

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych świadczenie pomocy prawnej przez radcę prawnego polega w szczególności na udzielaniu porad i konsultacji prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy.

Stosownie do treści art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych:

„Radca prawny wykonuje zawód w ramach stosunku pracy, na podstawie umowy cywilnoprawnej, w kancelarii radcy prawnego oraz w spółce:

- 1) cywilnej lub jawnej, w której współnikami są radcowie prawni, adwokaci, rzecznicy patentowi, doradcy podatkowi lub prawnicy zagraniczni wykonujący stałą praktykę na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 823);
- 2) partnerskiej, w której partnerami są radcowie prawni, adwokaci, rzecznicy patentowi, doradcy podatkowi lub prawnicy zagraniczni wykonujący stałą praktykę na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) komandytowej lub komandytowo-akcyjnej, w której komplementariuszami są radcowie prawni, adwokaci, rzecznicy patentowi, doradcy podatkowi lub prawnicy zagraniczni wykonujący stałą praktykę na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej.”

Obwiniony zawarł ponadto ze spółką (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług prawnych, mocą której zobowiązał się do świadczenia na rzecz Spółki i/lub jej klientów usług prawnych, polegających w szczególności na udzielaniu spółce i/lub jej klientom Spółki bieżących porad prawnych w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, a także reprezentowania Spółki i/lub klientów Spółki w postępowaniach sądowych prowadzonych przed sądami powszechnymi, administracyjnymi oraz w postępowaniach egzekucyjnych.

Dowód:

- protokół przesłuchania pokrzywdzonego k. 83-85 i 89-91,
- zeznania obwinionego złożone na posiedzeniu,
- umowa o świadczenie usług prawnych z dnia 31-10-2011 r. wraz z aneksami k. 15-21,

- pismo obwinionego do Dziekana (...) (...) W. z dnia 24-07-2018 r. k. 192-193,
- zdjęcia akt rejestrowych na płycie DVD k. 110.

Obwiniony, działając z imieniu spółki (...) sp z o.o. podpisywał umowy zawierane z klientami tejże spółki, których przedmiotem była pomoc prawna.

Dowód:

- umowa o świadczenie usług z dnia 31-08-2012 r. k. 22-26

Obwiniony, umowami z dnia 16-02-2017 r oraz 19-07-2021 r. dokonał cesji wierzytelności przysługujących mu od spółki (...) sp. z o.o. na rzecz spółki (...) sp. z o.o.

Dowód:

- Umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 16-02-2017 r. k. 208-209,
- Umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 19-07-2021 r. k. 210-2012,

Zgodnie z brzmieniem art. 30 ust. 1 zd. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego „Radca prawny nie może świadczyć pomocy prawnej klientowi, jeżeli w danej sprawie lub sprawie z nią związanej pomiędzy klientem a radcą prawnym istnieje sprzeczność interesów lub znaczne ryzyko jej wystąpienia”.

W toku postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Obwiniony nie przyznał się do zarzucanych przewinień. Ponadto pismem z dnia 16-08-2022 r. odniósł się do stawianych mu zarzutów.

Dowód:

- pismo obwinionego z dnia 16-08-2022 r. wraz z załącznikami k. 153-198f

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odnośnie pierwszego z zarzucanych Obwinionemu deliktów dyscyplinarnych, tj., że w okresie od 11.02.2012 r. do 24.06.2021 r., (...) W., wykonywał zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa poprzez posiadanie 50 udziałów w spółce (...) Sp. z o.o., której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej, tj. popełnienie przez radcę prawnego D. I. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.), poprzez naruszenie przepisów prawa, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i w związku z tym uznaje Obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu.

Przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych nie przewiduje możliwości wykonywania zawodu przez radcę prawnego w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Jak podkreślił Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w orzeczeniu z dnia 13 marca 2019 r. (sygn. akt: WO-5/19, www.wsd.kirp.pl, Legalis nr 2272354) wykonywanie zawodu przez radcę prawnego w formie prawnej nie przewidzianej w art. 8 ustawy o radcach prawnych stanowi delikt dyscyplinarny. Nie ma znaczenia dla zakazu określonego w art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych to, czy radca prawny osiągnął z tytułu świadczenia pomocy prawnej w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością dochód lub inną korzyść majątkową czy nie. Zakaz dotyczy formy wykonywania zawodu przez radcę prawnego, a nie osiągania dochodu w określonej formie.

Sens tego przepisu jest taki, że inne poza wymienionymi w przepisie spółki nie zapewniają pełnej ochrony klientom, w związku z tym, że odpowiedzialność spółki wobec klienta jest ograniczona, i tak spółka z ograniczoną odpowiedzialnością co do zasady odpowiada do wysokości kapitału zakładowego. Nie daje to gwarancji wykonywania

pomocy prawnej w sposób prawidłowy czyli w pełni odpowiadając za zobowiązania radcy prawnego lub dozwolonej spółki wobec klienta, co jest przecież sensem istnienia korporacji prawniczych.

Udzielanie pomocy prawnej w formie innej niż przewidziane art. 8 ustawy o radcach prawnych nie gwarantuje wytworzenia stosunku pomiędzy radcą prawnym a klientem opartego na zaufaniu, a zaufanie jest kluczowe przy wykonywaniu pomocy prawnej co zapewnia prowadzenie spraw w sposób zindywidualizowany i kompleksowy, o czym stanowi art. 45 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Ponadto, prowadzenie działalności w sposób nieprzewidziany art. 8 ustawy o radcach prawnych, nie zapewnia samemu radcy prawnemu niezależności od innych podmiotów, a zawód radcy prawnego wykonywany w sposób samodzielny i niezależny, ma służyć interesom wymiaru sprawiedliwości jak również tym, których prawa i wolności zostały mu powierzone w celu ochrony, ale także ochrony samego radcy prawnego. Nie można zatem mówić o niezależności radcy prawnego, jeżeli jego praca jest lub może być oceniana, nadzorowana, weryfikowana lub na którą wpływ mogą mieć podmioty do tego niepowołane, nie posiadające odpowiedniego wykształcenia i zdobytej podczas odbywania aplikacji radcowskiej i późniejszej praktyki zawodowej wiedzy. Jeżeli zatem współnikiem radcy prawnego w ramach spółki z o.o. może być każda osoba bez wyjątku, to wykonywanie wolnego zawodu staje się iluzoryczne.

Należy zauważyć, że Obwiniony nie tylko jest współnikiem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której wszak przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej, ale Obwiniony w imieniu tejże spółki podpisywał z jej klientami umowy. Nie jest przy tym istotne, że później prowadził sprawy tych klientów w formie własnej kancelarii, skoro podstawą stosunku była umowa zawarta między klientem a spółką. Praktyka taka w sposób oczywisty dla Sadu zmierza do obejścia przepisów ustawy o radcach prawnych.

Wobec powyższego Sąd uznał Obwinionego radcę prawnego D. I. za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, tj. że wykonywał zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu za wzmiankowany czyn karę pieniężną w wysokości dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę brutto, tj. 5.600,00 zł.

Przy wymierzeniu tej kary Sąd wziął pod uwagę fakt, iż Obwiniony nie był wcześniej karany dyscyplinarnie oraz zaprzestał prowadzenia działalności w formie niewskazanej art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

W tym kontekście wymierzona kara zdaniem Sądu będzie wystarczająca i osiągnie ona wobec Obwinionego zamierzony cel wychowawczy oraz prewencyjny na przyszłość w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radców Prawnych w trakcie wykonywania zawodu radcy prawnego. Biorąc ponadto pod uwagę, że naruszone przez Obwinionego normy prawne zostały poczynione w celu zarobkowym i w związku z nim, orzeczenie kary pieniężnej było uzasadnione a kwota równa dwukrotności minimalnego wynagrodzenia utrzymana w rozsądnych granicach.

Odnośnie drugiego z zarzucanych Obwinionemu deliktów dyscyplinarnych, tj., że w okresie od 16.12.2017 r. do połowy stycznia 2018 r., (...) W., pomimo zwrócenia się do niego przez Pana R. G. (2) w imieniu własnym i spółki (...) Sp. z o.o. oraz pomimo zawartej pomiędzy radcą prawnym D. I. a spółką (...) Sp. z o.o. umowy o świadczenie usług prawnych z dnia 01.10.2011 r., zaniechał świadczenia pomocy prawnej, w tym w szczególności zaniechał poinformowania tych podmiotów o charakterze wszczętego przeciwko nim postępowania, przysługujących im prawach i obowiązkach, w tym przysługujących środkach odwoławczych, jak również zataił przed tymi podmiotami genezę tego postępowania w związku z dokonaną przez radcę prawnego D. I. cesją wierzycelności przysługujących jemu wobec spółki (...) Sp. z o.o. na rzecz spółki (...) Sp. z o.o., Sąd nie dopatrzył się okoliczności uzasadniających przypisanie radcy prawnemu D. I. zarzucanego czynu.

Należy zauważyć, że biorąc pod uwagę przedmiot wszczętego postępowania przeciwko (...) Sp. z o.o., genezy tegoż postępowania, która wynikała z cesji wierzycelności na rzecz (...) Sp. z o.o. przysługującej samemu radcy prawnemu

wobec spółki (...) Sp. z o.o., trudno oczekiwać, aby przepisy art. 6, art. 8, art. 11 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego mogły znaleźć zastosowanie.

Radca prawny, podobnie jak każdy inny podmiot może oczekiwać zapłaty za swoją pracę, a w przypadku jeżeli zapłata nie następuje może podejmować stosowne czynności przewidziane prawem celem jej wyegzekwowania. Jeżeli zatem postępowanie, którego dotyczy zarzut sformułowany przez skarżącego oraz Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, dotyczyło należności na rzecz radcy prawnego, zdaniem Sądu, ten nie ma obowiązku świadczenia pomocy prawnej jeżeli sam jest adwersarzem postępowania. Co więcej, zgodnie z brzmieniem art. 30 ust. 1 zd. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego „Radca prawny nie może świadczyć pomocy prawnej klientowi, jeżeli w danej sprawie lub sprawie z nią związanej pomiędzy klientem a radcą prawnym istnieje sprzeczność interesów lub znaczne ryzyko jej wystąpienia”.

Obwiniony w związku z ukaraniem ponosi zryczałtowane koszty niniejszego postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 70⁶ ust. 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1166), którymi został obciążony w kwocie 4.330,00 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W..

Pouczenie:

Niniejsze orzeczenie nie jest ostateczne i stosownie do treści art. 70⁴ ust. 4 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (U. z 2022 r., poz. 1166) Stronom i Ministrowi Sprawiedliwości służy od niego odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w W., które wnosi się za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.